

и Петър Бонев. Резултатът не закъснява. След споменатия случай училището се отваря. За учители са назначени слаби техни съграждани „с малка плата“. Следвайки събитията през онези години - определената сума за учителя и издръжката на училището е била решаваща за развоя на последвалите събития и са допълнени и подсилени от свободолюбивото държание и „непремълчаването“ на даскал Бонев са причините за временното затваряне на училището.

През 1866-67 години „състоянието на училището в Перушица се подобрява“ според констатацията в дописка на в. „Време“¹⁵. В материала се споменава, че заслугата за това му състояние са изградените основи от Хр. Г. Данов, следван от Петър Бонев и Атанас Константинов. Не е пренебрегната и ролята на училищното настоятелство - за годината са избрани: спомоществувателите - чорбаджията Архангел Гичев, зет на учителя Бонев, Атанас Василев, приятелите на даскала - чорбаджийския син Костадин хаджи Танков, Георги Иванов, Атанас Димитров и Димитър Г. Лачков, който е и учител и първи краевед на селището. Този състав няма да прави „припирни“ и спънки и ще допринесе за „подобрене“ на учебното дело в градчето. Време е на превес на т.нар. партия на младите.

След този развой от 1867 учебна година Петър Бонев отново е главен учител в школото за три години. Време, в което вероятно са действали изброените членове на настоятелството и е помагала тяхната благосклонност към делото. Местният главен учител е сред десетте елитни преподаватели в Пловдивска кааза и участва на Първия учителски събор в Пловдив през април 1870 г. - констатират Ив.Кепов и К.Гълъбов¹⁶. Петър Бонев е „с право на глас“ при разискване на новостите и програмите при провежданото обучение¹⁷.

Училището „се подобрява“ и набира преднина. После се редуват години на застой. За това отново свидетелства дописка на в. „Турция“ от 25 май 1873 г.¹⁸. На 2 май, в деня на „Св.Атанас“ - летни в училището няма детски глъч. В сградата му се провежда събрание с главна цел „как да се уреди училището, защото отново клоняло на затваряне“. Описанието е подробно. „Сред присъстващите „един старей - хаджи Тодор, най-влиятелния от всичкото село, не одобряваше на никому гласа. Караше си по своему. Искаше да подчини всичкото събрание на неговото мнение и да го разтури“. Присъстващите „силно негодуваха, но никой не смееше да му се противи“, израз на желанието и становището на всички, противно на неговото. Първостепенен въпрос за периода е „нуждата от двама учители - за главното и за взаимното (училище - бел. Кр. Ст.). То, като последния да знае звуковата метода и да им се определи годишна плата от по 8000 гроша“. Нетърпимостта и буйният младежки темперамент не издържат. Един от младежите заявява